

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel Clara Simó

Carles Santos

Ha mort Carles Santos. Ha mort un geni. El gran transgressor, l'iconoclasta, que reunia dues qualitats que no crec que tingui ningú més: una enorme ambició artística acompanyada del seu delit per la perfecció i la seva implosió de tota mena d'expressions. No era un surrealista, no era un abstracte, no era un trencador com tants d'altres. Ell implosionava la música –la seva passió per Bach el portava a la perfecció tècnica– i la imatge, i el teatre, i el concert i la vida metafòrica de l'art iconoclasta.

L'havia vist en diversos espectacles: veure'l tocar un piano amb la mà dreta i tocant en un altre piano paral·lel amb la mà esquerra (i tocava Bach!); l'havia vist tocant un piano mòbil a dalt del qual una dona feia *striptease*, un joc de metàfores i de simbologia sempre contra corrent, sempre en contra del llepat ordre del dretanisme, de la convenció social, dels rituals inamovibles dels concerts de música.

Carles Santos va revolucionar el

La gran pregunta: on va a parar el talent, la genialitat, quan el seu portador mor? La resposta és sens dubte trista: desapareix

món de la música i de l'escena –va fer incursions en el cine i en la fotografia– i va ser un treballador infatigable, del cervell del qual brollaven idees com si fos un prat fent emergir flors. Jo el trobo a prop de Baudelaire.

Carles Santos va tastar la presó franquista però això no va apaivagar la seva passió per la revolució artística, per l'inconformisme amb la societat burgesa i els seus rituals de bona gent, *pacata* i cursi.

Quants analfabets pot tenir un país que en la mort d'un geni com Carles Santos no fa dol nacional! Ha sortit una notícia dispersa, un magnífic article de David Castillo i uns quants més, i, apa, a girar full. L'orfanat que ens deixa la seva mort és irremplaçable.

La gran pregunta: on va a parar el talent, la genialitat, quan el seu portador mor? La resposta és sens dubte trista: desapareix. Ja ningú no crearà aquells espectacles poeticomusicals tan trencadors i originals.

No sabeu la ràbia que sento d'un món que no compta amb Carles Santos!

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Rajoy guanya

Les eleccions es convoquen per guanyar-les, assevera el manual polític i la lògica. Rajoy ha convocat aquestes i, segons les enquestes i la consuetud, les perdrà. Quedarà l'últim, sembla. En un país normal... Rectifico, no hi ha països normals. En un país ideal o que s'aproximés a la "normalitat", el convocant plegaria. Rajoy no tan sols no ho farà, perquè ni la corrupció que l'impregna no ho ha consentit, sinó que si el resultat no és del seu gust, que vol dir si guanyen les forces independentistes en solitari o en coalició, mantindrà vigent l'article 155, que impedirà que governin. Ho fa servir d'argument electoral i tot. Sempre es podrà dir que no ha perdut ell sinó el seu representant a Catalunya, però aquest representant no ha convocat les eleccions. La facultat requeia en el president de la Generalitat, a qui Rajoy ha usurpat les funcions.

L'altre dia em preguntaven: "A qui beneficiarà electoralment l'article 155?" Impressionat per la manifestació de Brussel·les vaig contestar que a Puigdemont. No em vaig adonar del contrasentit dramàtic: la llei que l'ha

“Afirma que mantindrà el 155 si triomfa de nou l'independentisme

duet a refugiar-se a l'estranger el pot portar a presidir la Generalitat però a la vegada li pot impedir governar, si no és que no l'ingressen directament a la presó si ho intenta. El 155 sempre beneficia Rajoy. Un dia d'aquests el president espanyol va ser a Lleida, ciutat damnificada per la decisió judicial, afavorida per l'article 155, de retornar a Sixena peces del seu museu. No intenta congraciar-se amb els catalans ni en campanya. Pensa en les eleccions generals i en els aragonesos que el puguin votar. El 155 té moltes dimensions. A Lleida, amb alcalde socialista favorable al 155, va demanar el

vot ja no per a ell sinó per als partits "constitucionalistes". Si aquests guanyen, guanya ell. Cap motiu per dimi-tir, si és que alguna vegada li havia passat pel cap de fer-ho. Els que guanyen perden, els que perden guanyen... hi ha països més normals que d'altres, sí.

Dintre dels partits "constitucionalistes" hi ha graduacions. A Rajoy li agradaria la graduació alta, la dissolvent, representada pel PP i Ciutadans. Els analistes benintencionats, que són els que lleigeix, manifesten el desig de la graduació baixa: govern del PSC i comuns, amb la possible intervenció d'ERC. Retiraria Rajoy el 155? Tant com retornaria a Lleida i el seu alcalde complaent les obres de Sixena.

Tot i així... Acaben d'estrenar una pel·lícula en què dos polítics nord-irlandesos irreconciliables acaben posant-se d'acord després d'un viatge que dura com la pel·lícula. Està basada en fets històrics recents i pacificadors. Hi ha països més normals que d'altres. No podrien l'independentisme i l'unionisme caminar junts pels boscos de Brussel·les o els de La Moncloa?